

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **P. W.**, zast. JUDr. Vladimírem Špačkem, advokátem v Náchodě, Tyršova 64, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem v Opavě, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. února 2014, č.j. 4912/1.30/13/14.3, **t a k t o :**

- I. **V řízení přerušeném usnesením ze dne 13. června 2014, č.j. 31 Ad 10/2014-30, se p o k r a č u j e.**
- II. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. února 2014, č.j. 4912/1.30/13/14.3, se z r u š u j e a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12.228 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce JUDr. Vladimíra Špačka.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4.2.2014, č.j. 4912/1.30/13/14.3, žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 1.11.2013, č.j. 11074/8.30/13/14.3, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 250.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Napadené rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že při kontrole, kterou u žalobce zahájil dne 20.9.2012 na jeho provozovně, bylo zjištěno, že umožnil panu P. F. vykonávat závislou práci, štípání dřeva, mimo pracovněprávní vztah. Jednalo se o nelegální práci

vymezenou v § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v platném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Citoval ust. § 5 písm. e), § 140 odst. 1 písm. c) a § 141 odst. 6 zákona o zaměstnanosti, a § 2 odst. 1 a 2 a § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce v platném znění (dále jen „zákoník práce“). Uvedl, že jako odvolací orgán má za prokázané, že ve dnech 19. a 20.9.2012 vykonával pan P. F. pro žalobce pracovní činnost vykazující všechny znaky závislé práce, a to bez uzavření pracovněprávního vztahu. Tím žalobce umožnil fyzické osobě výkon nelegální práce a dopustil se správního deliktu, za který mu byla právem uložena pokuta. Oblastní inspektorát zjistil stav věci o kterém nejsou žádné pochybnosti, uvedl z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se při rozhodování řídil. Žalovaný se s tímto odůvodněním ztotožnil. Poukázal dále na stanovisko žalobce, který nepopíral přítomnost a výkon práce pana P. F., pouze namítal, že nešlo o závislou práci. Podle žalovaného šlo o „práci na zkoušku“, zdůraznil však, že platná pracovněprávní úprava takový institut nezná a ke stejnému účelu slouží zkušební doba upravená v § 35 zákoníku práce. Žalovaný se vyjádřil i k obsahu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2012, sp. zn. 4 Ads 175/2011, označil skutkový stav v něm posuzovaný za odlišný od případu žalobce a připomněl, že v době jeho vydání byla definice závislé práce, zakotvená v § 2 odst. 4 zákoníku práce, odlišná. V současné úpravě již odměna za vykonanou práci není jejím definičním znakem. Zdůraznil, že od závislé práce je třeba odlišit občanskou výpomoc, která je možná i bez výslovné právní úpravy. Posuzovanou činnost pana P. F. pro žalobce však jako občanskou výpomoc nehodnotil a setrval na stanovisku, že se jednalo se o závislou činnost vykonávanou jménem žalobce, neboť probíhala v jeho provozovně, v rámci jeho podnikatelské činnosti a ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Jejím znakem není ani odměna ani její rozsah či soustavnost.

K otázce podkladů pro vydání rozhodnutí odkázal na ust. § 50 odst. 1 správního řádu, které citoval, a uvedl, že jejich výčet je pouze demonstrativní a lze proto obecně použít vše, co umožní tohoto cíle dosáhnout. Takovým podkladem je ve smyslu § 53 citovaného zákona i listina, kterou je protokol o kontrole. Odkázal na str. 536 komentáře J.Vedřala ke správnímu řádu. Provádění důkazu listinou se dále dle žalovaného zabývá Závěr č. 72 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra, kde se uvádí, že je třeba odlišit poklady od jiných správních orgánů mající písemnou formu od ostatních písemných podkladů. Dále poukázal na ust. § 53 správního řádu, který rozlišuje listiny veřejné a soukromé, znovu odkázal na citovaný komentář a dospěl k závěru, že správní řád výslovně nestanoví, zda písemné podklady, které vyhotovil sám správní orgán při výkonu své působnosti, lze zařadit mezi listiny či jiné důkazní prostředky, na které je nutno či možno aplikovat ust. § 53 odst. 6 správního řádu. Míra autenticity a její informační přínos je předmětem volného hodnocení důkazů správního orgánu. K podkladům, které oblastní inspektorát získal při výkonu kontroly, a jejichž důkazní použitelnost žalobce zpochybňuje, žalovaný uvedl, že protokol o kontrole naplňuje požadavky kladené na něj ust. § 15 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole v platném znění (dále jen „zákon o státní kontrole“). Poukázal též na ust. § 8 písm. g) zákona č. 252/2005 Sb., o inspekci práce v platném znění (dále jen „zákon o inspekci práce“), § 132 zákona o zaměstnanosti a uzavřel, že bylo postupováno v souladu s ust. § 44 zákona o inspekci práce v návaznosti na § 26 zákona o státní kontrole a § 15 správního řádu. Uvedený záznam nelze považovat za výsledek osoby zjištěné při výkonu pracovní činnosti na pracovišti, ale za písemné zachycení zjištěných skutečností inspektorem na pracovišti. Dále žalovaný citoval ust. § 131 a § 136 zákona o zaměstnanosti. Konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení nezpochybnil kontrolní zjištění a oblastní inspektorát neshledal potřebným vyslechnout pana P. F.. Spokojil se s jeho výpovědí učiněnou při kontrole a hodnotil ji v kontextu s dalšími podklady rozhodnutí. Nesouhlasil se žalobcem, že tato výpověď není věrohodná jen proto, že pan F. nebyl při kontrole poučen o povinnosti vypovídat pravdu. Pokud žalobce tvrdí, že se jedná o osobu nespolehlivou, nemůže to mít vliv na závěry o spáchání správního deliktu.

Oblastní inspektorát dle žalovaného hodnotil i výši uložené sankce a kritéria pro její stanovení. Podrobně popsal důsledky nelegálního zaměstnávání osob, citoval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17.4.2014, č.j. 31 A 74/2012-63, a Městského soud v Praze

ze dne 14.11.2004, č.j. 10 Ca 250/2003-48, potvrzený Nejvyšším správním soudem ze dne 24.5.2006, č.j. 1 Afs 50/2005.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného a tvrdil, že řízení, které předcházelo jeho vydání, trpělo vadami, v jejichž důsledku dospěl žalovaný k vadnému právnímu závěru o tom, že žalobci bylo prokázáno spáchání přestupku. Tvrdil, že se žalovaný nedostatečně zabýval posouzením definičních znaků závislé práce. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35. Z něho citoval odstavce 21 – 26 a uvedl, že mu pan F. pomáhal jedno odpoledne, konkrétně 19.9.2012, a ještě přišel dne 20.9.2012, kdy byl žalobce kontrolován oblastním inspektorátem. Za tuto dobu nemohl být naplněn znak soustavnosti. Pan F. jeden den pomohl žalobci dříví naložit a druhý den ho pomohl štípat. Jednalo se o jednorázovou výpomoc, která se již neopakovala a pan F. se u žalobce již neobjevil. Dále uvedl, že ho dne 19.9.2012 pan F. požádal o práci a o jídlo. Trpěl nouzí, proto se dohodli, že přijde i druhý den ráno. Nebyl to žádný závazek, jen nabídka a pokud by nepřišel, dříví by si poštípal žalobce sám. Trval proto na tom, že z jeho strany to byla výpomoc panu F., který neměl stálé zaměstnání a sháněl obživu. Žádného zaměstnance žalovaný nehledal, veškerou práci zvládá sám. Ani pan F. nepopírá, že vypomáhal za jídlo a neobdržel žádné peníze. Dále žalobce uvedl, že ačkoliv byl ochoten pana F. zaměstnat a vyhotovil a podepsal s ním dohodu o provedení práce, ten se již u něho neobjevil, nebyl nijak motivován a nemohlo proto dojít ani k naplnění znaku podřízenosti a nadřízenosti. Konečně žalobce namítal, že vyčíslená pokuta, i když je na samé spodní hranici, je pro něj likvidační. Při jejím zaplacení by se zadlužil a musel by ukončit podnikání.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil ve svém podání ze dne 26.6.2014. Uvedl, že nesouhlasí se žalobcem, že byl v řízení krácen na svých právech. Setrval na názoru, že skutková zjištění mají oporu v provedeném dokazování. Zdůraznil, že žalobce nepopíral, že pan P. F. u něho pracoval dva dny „na zkoušku“, během kontroly se žalobce i pan F. vyjadřovali shodně a žalobce ani netvrdil nic, co by se od jeho sdělení při kontrole odlišovalo. Všechny důkazy byly dle žalovaného hodnoceny v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Pokud žalobce práci panu F. zadal, byl mu nadřízen, musel ho kontrolovat a o délce vykonávané práce nebylo rovněž pochyb. Žalovaný zpochybnil i tvrzení žalobce, že nepotřeboval žádné zaměstnance. Poukázal na jeho sdělení při kontrole, že pan F. u něho pracoval „na zkoušku“ a pokud se osvědčí, uzavře s ním dohodu o provedení práce. I když pracoval jen za jídlo, to tvořilo zřejmě jediný zdroj obživy a nezbylo mu, než nabídku přijmout. Žalobce tak využil nepříznivé situace pana F. a neposkytl mu finanční odměnu. V závěru zdůraznil, že se oblastní inspektorát zabýval naplněním formální i materiální stránky spáchaného správního deliktu, poukázal na porušení veřejného zájmu na ochraně trhu práce a krácení práva nelegálně zaměstnávané osoby. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v rámci přezkumného soudního řízení zjistil, že ve správním řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, postupoval žalovaný a před ním i prvostupňový správní orgán podle zákona o zaměstnanosti ve znění jeho novelizace provedené zákonem č. 367/2011 Sb., kterým byla s účinností od 1. 1. 2012 změněna dosavadní výše pokut v oblasti postihu nelegální práce, přičemž při postihu výkonu nelegální práce dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) byla jako nejnižší možná sankce stanovena částka 250.000 Kč. Krajský soud tak dospěl k názoru, že část ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti (konkrétně část na konci tohoto ustanovení znějící: „nejméně však ve výši 250.000 Kč“) je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky (čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR), a to zejména s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť nerespektuje zásadu, aby uložení pokuty, byť i v minimální výši, nebylo pro delikventa likvidační. Proto senát 30 Ad zdejšího krajského soudu předložil ve věci 30 Ad 15/2012 dne 11.12.2013 Ústavnímu soudu ČR návrh ve smyslu ustanovení § 95 odst. 2 Ústavy na zrušení zmíněné části uvedeného ustanovení. Obdobný návrh předložil Ústavnímu soud i Městský soud v

Praze. Z těchto důvodů bylo řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu o shora uvedeném návrhu přerušeno. V návaznosti na podaný návrh vydal Ústavní soud k datu 9. 9. 2014 nález sp. zn. Pl. ÚS 52/13, dle něhož ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ označil za rozporné s čl. 1, č. 4 odst. 4, č. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně pak ust. § 140 odst. 4 písm. f) daného zákona ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ zrušil dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. Dále krajský soud zjistil, že daný nález byl ve Sbírce zákonů pod č. 219/2014 vyhlášen k datu 20.10.2014.

Krajský soud pokračoval v řízení přerušeném usnesením ze dne 13.6.2014, č.j. 31 Ad 10/2014-30, a přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobce i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení.

Na základě uvedeného je tedy zřejmé, že pokud oblastní inspektorát uložil žalobci pokutu ve výši 250.000 Kč s konstatováním, že tak učinil s ohledem na současnou právní úpravu na nejnižší možné hranici zákonné sazby, nelze než v kontextu se shora uvedeným konstatovat, že tak učinil na základě ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, které, jak Ústavní soud následně konstatoval, je v rozporu jednak s čl. 1, č. 4 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a dále i s čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Krajský soud proto napadené rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Jak vyplývá ze shora podaného obsahu žaloby, námitky žalobce především poukazovaly na nedostatečně zjištěný skutkový stav, na jehož základě žalovaný rozhodoval. Krajský soud k nim zaujal následující stanovisko.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že oblastní inspektorát vykonal u žalobce dne 20.9.2012 kontrolu podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu ust. § 3 zákona o inspekci práce a podle ust. § 125 v rozsahu ust. § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Do zápisu o fyzické kontrole uvedl přítomný pan P. F., že pracuje pro žalobce asi týden, štípe dříví. Pracuje za jídlo a nemá uzavřenou žádnou smlouvu. Do protokolu sepsaného dne 20.9.2012 žalobce ke skutečnostem zjištěným při kontrole uvedl, že pan F. u něho pracuje dva dny, pomáhá při štípání dřeva. Jedná se o práci na zkoušku, když se osvědčí uzavřou dohodu o provedení práce. Pana F. u něho pracoval za stravu a dřevo na zimu, odměnu za práci mu nevyplácel.

Oblastní inspektorát sepsal dne 25.9.2012 se žalobcem protokol o výsledku kontroly. Ten při jednání předložil dohodu o provedení práce sepsanou s P. F. dne 20.9.2012, a to na dobu určitou (od 20.9.2012 do 20.11.2012). Odměna byla dohodnuta ve výši ve výši 60 Kč za hodinu. Následně pak dne 12.8.2013 bylo žalobci doručeno oznámení oblastního inspektorátu o zahájení správního řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, nařízeno ústní jednání na den 26.8.2013 a žalobce byl zároveň poučen o svých procesních právech. Při nařízeném ústním jednání byly žalobci předloženy a k důkazu čteny listiny, které oblastní inspektorát shromáždil. Žalobce se ke skutečnostem uvedeným v protokolu o výsledku kontroly a k předloženým podkladům vyjádřil shodně jako při předcházejících jednáních. Dodal pouze, že myslel, že dohoda o provedení práce má být sepsána do tří dnů. Dále uvedl, že pan F. pil, proto mu v den, kdy podepsal dohodu o provedení práce, dal výpověď. Dne 11.9.2013 doručil oblastní inspektorát žalobci oznámení o ukončení dokazování a možnosti seznámit se s podklady pro

vydání rozhodnutí. Žalobce reagoval dopisem doručeným oblastnímu inspektorátu dne 17.9.2013, ohradil se proti sdělení pana F., že u něho pracoval asi týden a ve shodě s předchozími sděleními uvedl, že pan F. ho navštívil u štípačky dne 19.9.2012 odpoledne a nabídl svoji pomoc za jídlo. Ten den pomohl žalobci naložit dříví na vlek a dohodli se, že ráno přijde štípat dříví. Druhý den se skutečně dostavil v 7 hod. Žalobce tvrdil, že dohodu o provedení práce měl pro něho připravenou doma, další den se ale pan F. již nedostavil. Oblastní inspektorát vydal dne 1.11.2013, pod č.j. 11074/8.30/13/14.3, rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a uložena mu pokuta ve výši 250.000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce se odvolal, namítal nesoulad rozhodnutí se správním řádem, odkázal na jeho díl 3 (bez uvedení oddílu ve kterém se díl 3 nachází - pravděpodobně měl na mysli § 50 a násl.), citoval co může být podkladem pro vydání rozhodnutí, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2012, č.j. 4 Ads 175/2011. Vytkl správnímu orgánu, že si nezjistil nic o spolehlivosti pan F., poukázal na to, že odměna za práci je jedním ze znaků závislé práce a tvrdil, že jídlo není vyplacenou odměnou. Vyslovil přesvědčení, že dvoudenní občanská výpomoc neohrožovala důležitou hodnotu a zájem chráněný právní úpravou obsaženou v zákoně o zaměstnanosti. Výši uložené pokuty označil za neadekvátní následku, který způsobila dvoudenní práce pana F. pro žalobce a je pro něho likvidační.

Mezi účastníky není sporu o tom, že v době provedené kontroly nebyla mezi žalobcem a P. F. uzavřena žádná písemná pracovněprávní smlouva či dohoda, jež by formálně nastolila pracovněprávní vztah.

Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti je nelegální práce definována jako „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“.

Ohledně pojmu „závislá práce“ odkazuje zákon o zaměstnanosti na § 2 zákoníku práce, který odstavci 1 stanoví, že *„Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“* V odstavci 2 citovaného ustanovení pak zákon dodává, že *„Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“*

K výkladu citovaných ustanovení zaujal stanovisko Nejvyšší správní soud zejména ve svém rozsudku ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35. Porovnal současné znění § 2 zákoníku práce jak bylo podáno shora a znění před účinností novely, tj. před 31.12.2011 a konstatoval, že *„Dosavadní judikatura je pro posouzení znaků závislé práce použitelná jen omezeně, neboť se vztahuje k definici závislé práce před účinností výše uvedené novely. Nelze ovšem v dalších úvahách zcela pominout fakt, že Nejvyšší správní soud podle předchozí právní úpravy opakovaně docházel k závěru, že odměna je definičním znakem závislé práce, a to dokonce jedním ze stěžejních.“* K tomu citoval z rozsudku ze dne 29. září 2011, č. j. 4 Ads 75/2011-73, a rozsudek ze dne 23. března 2012, č. j. 4 Ads 175/2011-92, publ. pod č. 2638/2012 Sb. NSS.

Krajský soud je názoru, že žalovaný ve smyslu těchto závěrů Nejvyššího správního soudu činnost pana F. pro žalobce neposuzoval.

V rozsudku ze dne 13.2.2014, č.j.6 Ads 46/2013-35, dále vyložil pojem „závislá práce“ a mimo jiné uvedl, *„Stačí pouze spojit jednotlivé znaky uvedené v § 2 odst. 1 zákoníku práce společným prvkem osobní či hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli – jenž ostatně vyplývá již ze samotného pojmu „závislá práce“ – a naplnit je v duchu této optiky konkrétním obsahem. Za (samostatný) znak je ovšem nutno považovat již první část definice, která hovoří o tom, že práce „je vykonávána“. Nejen z tohoto gramatického vyjádření (vid nedokonavý), ale zejména z účelu definice a postihu nelegální práce je zřejmé,*

že mohou zůstat v platnosti dřívější judikturní závěry o soustavnosti jako znaku závislé práce, neboť při jednorázové či příležitostné spolupráci se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natožpak vztah závislosti.

Vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele. Pokud má ovšem správní orgán naplnění tohoto subjektivního znaku objektivně prokázat, musí zkoumat, zda je dána osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli a zejména co je její příčinou. A zde začíná být zřejmé, že i když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznámá to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Neboť právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů – poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě daru je běžným zvykem i v případě jednorázové mezilidské výpomoci.“

Nejvyšší správní soud pak svoje úvahy uzavřel konstatováním, že „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“

Krajský soud se ztotožnil se shora citovanými závěry Nejvyššího správního soudu a v souladu s nimi dospěl k závěru, že činnost pana P. F. pro žalobce, nelze za zjištěného skutkového stavu posuzovat jako závislou práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Žalovaný si neověřil tvrzení žalobce, že pan F. ho o práci a jídlo požádal dne 19.9.2012 v odpoledních hodinách a tento den mu pomohl s nakládáním dřeva. To pak štípal následující den, tj. v den kontroly, a i když pro něho měl připravenou dohodu o provedení práce, další den už nepřišel. V napadeném rozhodnutí se omezil pouze na konstatování jednotlivých výpovědí žalobce a pana P. F. při prvním kontaktu, k rozporům ohledně délky jeho činnosti pro žalobce však pana F. jako svědka nevyslechl. Vyslovil názor, že odměna není definičním znakem závislé činnosti stejně jako rozsah či soustavnost výkonu práce. S tímto názorem se krajský soud s odkazem na shora citované závěry Nejvyššího správního soudu neztotožnil. Lze tedy uzavřít, že v posuzovaném případě nebylo prokázáno, že byly naplněny znaky závislé práce definované v § 2 odst. 1 zákoníku práce a v důsledku toho ani § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný i oblastní inspektorát proto pochybili, pokud žalobce uznali vinným ze spáchání deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplacených soudních poplatků ve výši 4.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. a), d), g)

a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), navýšené o DPH. Žalovanému uložil uhradit žalobci celkovou částku 12.228 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. května 2015

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu